

6. kapitola

Nebezpečí zažehnáno

Když na březích bystřiny rozkvetly drobné květy pampelišek a na svazích za chaloupkou se skrze sních prodraly první zelené výhonky, jaro se znovu navrátilo do našeho horského lesa.

Kam přijde jaro,
tam se příroda
zaraduje!

Jednoho dne se Luněnka ráno probudila a náhle zpozorovala, že všechen sníh v horách během noci roztál a celé údolí se opět zazelenalo. I studený vítr, který zalézal pod kůži, již beze stopy zmizel.

Jé! Včera v noci
tudy jistě prošel
nějaký kouzelník
a nechal zimu zmizet!

Přestože bylo stále ještě chladno, teplý
jarní větřík jí ovíval tváře a vzduchem šířil
jemnou vůni květin.

Tok horské bystřiny se zrychlil a les
se znovu rozezpíval melodií jara.

Hurá!

🥬 Hurá! Konečně se zase
ohřejeme na sluníčku!

🥬 Písk! Písk!

🥬 Mňau! Mňau!

Luněnka se protáhla a radostně vítala jaro. Také Flíček s Cibetkou se rozkošnický protáhli a pískotem a mňoukáním dělali Luněnce doprovod.

Zanedlouho se společně rozeběhli k zelenému svahu. Jak je tak Moudrý lovec pozoroval, znovu se zaradoval nad tím, že Luněnka konečně objevila krásy přírody a naučila se být zvířátkům dobrou kamarádkou. Od této chvíle bude její život naplněn láskou a šťastným smíchem.

Pojďte, dáme si závody,
kdo nejrychleji doběhne
k tomu velkému stromu na
vrcholku hory!

Cha, cha! Luněnka si
už zase hraje se zvířátky!

🥕 Luněňko, podívej! To je
tisíc let starý strom.
V jeho kmeni dokonce
stále žije veverčí rodina!

🥕 Malá veverčátka jsou
opravdu roztomilá!
Kytičky a stromy jsou
tak krásné!

To jaro a léto si Luněnka zamilovala chodit s tatínkem do lesa. Moudrý lovec ji seznámil s bohatstvím života v lese a ukázal jí stromy a rostliny, které ještě neznala a které byly mnohdy krásnější než ty, jaké rostou na louce u nich doma v údolí. Luněnka byla opravdu šťastná.

Honila se s Flíčkem po horských svazích a ptáčci v lese se před nimi strachy schovávali. Moudrý lovec je se smíchem napomenul:

Píp. Píp.

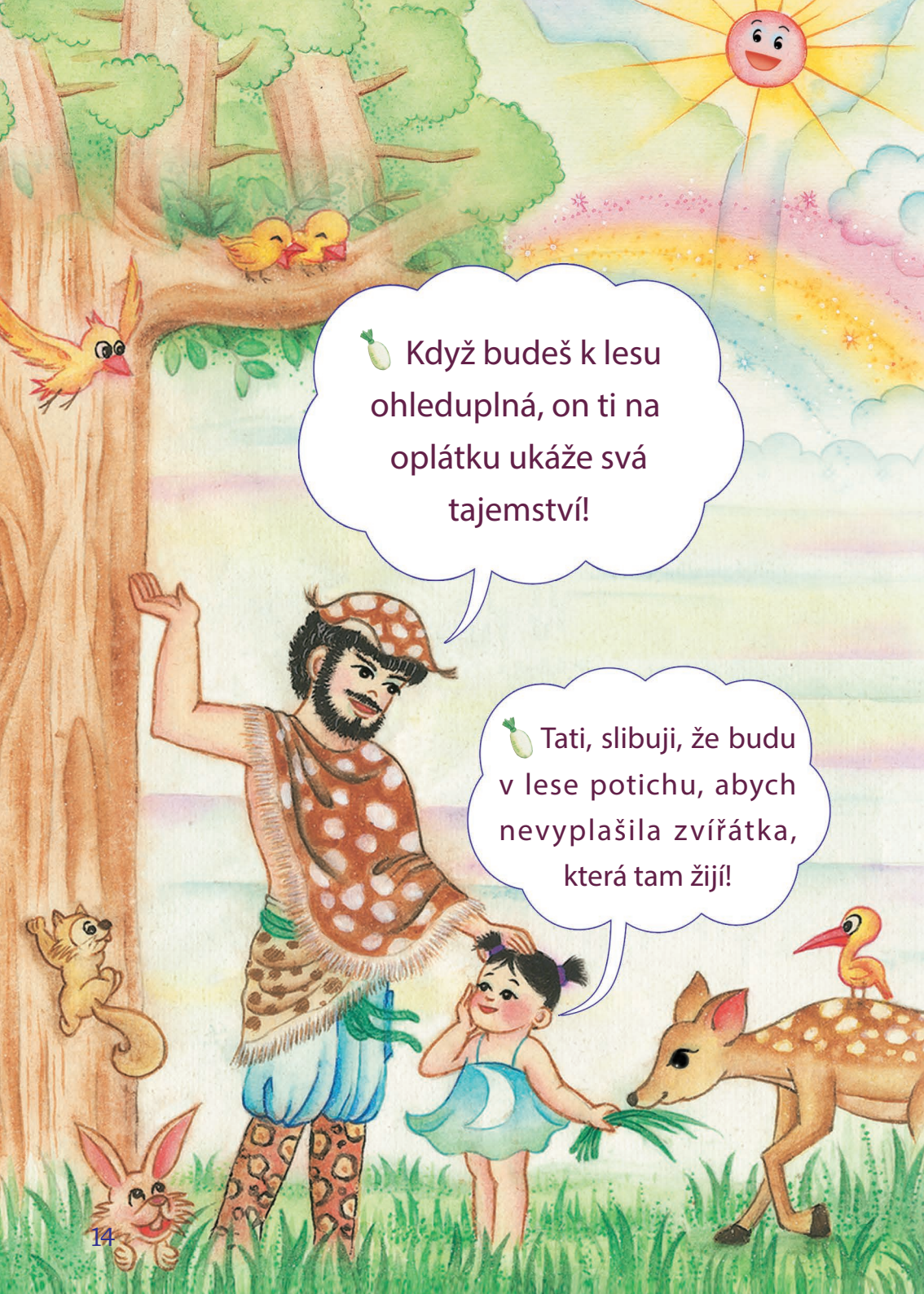

Když uslyšela tatínkovu výtku,
podívala se Luněnka vážně na Cibetku...

 Opravdu! Cibetka
je mnohem klidnější!

 Hm...

🥒 Když budeš k lesu
ohledupná, on ti na
oplátku ukáže svá
tajemství!

🥒 Tati, slibuji, že budu
v lese potichu, abych
nevyplašila zvířátka,
která tam žijí!

A tak se Luněnka snažila mluvit potichu, ale občas se přeci jen ještě zapomínala a z ničeho nic se rozkřičela radostí. Postupně se od tatínka naučila rozpoznávat zpěv různých druhů ptáčků žijících v lese. Občas narazili také na další zvířátka, jako například na veverku, laň, kamzíka, lasici či drobného jelínka a Moudrý lovec potom vždy Luněnce vyprávěl o jejich vychytralosti, zvědavosti a tvrdohlavosti. Čím více Luněnka poznávala horský les, tím více jí připadal život bohatší a zajímavější.

Jednou když Luněnka uviděla, jak si tři kruhoočka sedla tatínkovi na rameno a začala mu cvrlikat pro radost, udiveně se zeptala:

Jak je to možné? Jsi přeci lovec? Jak to, že tě mají zvířátka tak ráda?

🥒 Lovcem se stávám pouze na podzim, když potřebujeme potravu. Většinu roku si přírody velice vážím a miluji všechno živé v lese, stejně vroucně jako miluji tebe. Proto mě se spoustou zvířátek v lese pojí přátelství.

Aha!

🥕 A já si myslela, že nejvíce
zvířecích přátel mám já! Ty
jich máš ale daleko víc! Tati,
já chci být jako ty, kamarádit
se se všemi zvířátky.

🥕 Nezapomeň na stromy a rostliny!
Jestli se s nimi chceš kamarádit, musíš
je milovat a vážit si jejich života.

🥕 Rozumím!
Stejně jako
miluji Cibetku
a Flíčka.

Když Moudrý lovec uviděl, že jeho
dcerka v sobě našla lásku ke všemu
živému, na jeho tváři se rozlil spokojený
úsměv.

Kromě toho, že bral Luněнку do hor, aby poznala krásy života v přírodě, sbíral Moudrý lovec vzácné byliny a nosil je do městečka, kde je měnil za potraviny a další věci, které potřebovali k životu.

Jsem tak ráda,
že Cibetka
a Flíček jsou moji
kamarádi!

Zatímco byl lovec ve městě, hrávali si Luněnka s Cibetkou a Flíčkem v chaloupce, na louce nebo šli na průzkum do okolního lesa. Cibetka vždy dodávala Luněnce pocit bezpečí, a proto neměla Luněnka nikdy strach, ani když se ocitli hluboko v lese.

Jednoho dne,
když byl Moudrý
lovec opět ve městě,
vplížil se potichu
do horského údolí
zloděj.

Che, che, che...

Tou dobou byla Luněnka sama v chaloupce, vesele si prozpěvovala a přitom třídila a omývala natrhanou zeleninu a lesní plody. Cibetka s Flíčkem leželi na louce a hráli se na sluníčku.

Cítím nějaký
neznámý pach...

Cibetka zloděje
ucítila hned, jak se
přiblížil k chaloupce.

Mňau!

Písk! Písk!

Ten člověk
nepřišel s dobrým
úmyslem...

Její vynikající čich zachytil neznámý pach, který k ní zavanul horský vítr, a tak zapískala na Flíčka a obě zvířátka společně rychle vyšplhala na strom vedle bystřiny. Zanedlouho uviděli malého podezřelého chlapíka, jak se plíží podél říčky. Když si ho Cibetka pořádně prohlédla, okamžitě vycítila, že má něco nekalého za lubem.

🥒 Ha! Tak to vypadá, že dnes
není Moudrý lovec doma. Nic
lepšího jsem si ani nemohl přát!

Chlapík se přikradl
k chaloupce a opatrně
nahlížel dovnitř.

Cibetka s Flíčkem hbitě sešplhali ze stromu a rychle přiběhli k chaloupce, aby varovali Luněнку, ale už bylo pozdě. Zloděj již mezitím pronikl dovnitř, chytil Luněнку a svázal ji.

Vždy když se Moudrý lovec vypravil do města, vracel se až odpoledne. Luněnka bezmocně pozorovala, jak zloděj vyhazuje věci ze šuplíků a skříní a obrací jejich krásnou uklizenou chaloupku vzhůru nohama. Nakonec se Luněnka strachy rozplakala. Když zloděj nenašel žádné cennosti, vzteky zrudnul. Přistoupil k Luněnce, změřil si ji zlověstným pohledem a brumlal si pod vousy:

Ááá! Bů! Tati,
přijď mě rychle
zachránit!

Taková smůla, koho by
napadlo, že lovec je chudý
jak kostelní myš! Hledal jsem
všude a nenašel ani halíř. Ale
za tuhle roztomilou holčičku
určitě dostanu spoustu peněz.

K d y ž
to Luněnka
uslyšela,
ještě více
rozplakala.
Věděla, že
v tuto dobu
ji nikdo
nepřijde
zachránit.

Ááá! Bů!

Ááá! Bů!

Náhle se z kůlny
s lovcovými potřebami
ozvalo zvláštní harašení
a za chvíli na to i klapot
lovcových holínek, jak
dopadaly na dřevěnou
podlahu.

Luněňka si radostně pomyslela, že se tatínek vrátil o trochu dříve a začala na něj volat.

🥒 Tati! Tatínek se
vrátil! Tati, rychle mě
pojd' zachránit! Tati!
Tati!

Harašení se mísilo s Luněňčiným nářkem, až se polekanému zloději na chvíli zdálo, že opravdu uslyšel rychle se blížící kroky...

🥕 Lovec dokáže trefit
větvičku vrby na sto
kroků, raději rychle
uteču a zachráním se!

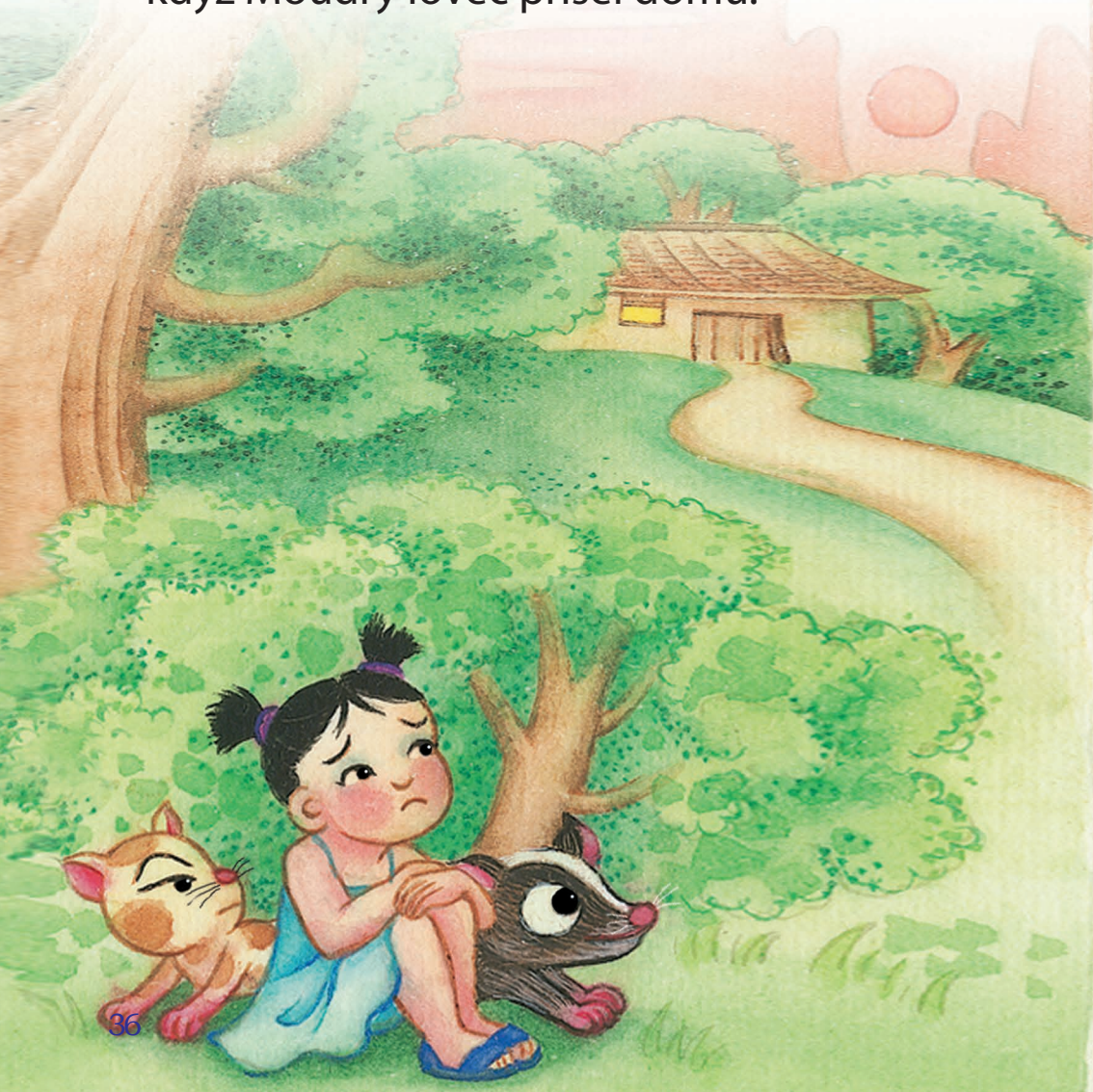

Když zloděj utekl, Luněnka se rychle běžela podívat do kůlny, ale po tatínkovi nikde ani stopy. Viděla jen pár poskakujících holínek. Ve skutečnosti to strašidelné harašení bylo dílem Flíčka a Cibetky, kteří v kůlně hlasitě vyváděli.

Každé se zvířátek si vlezlo do jedné holínky a společně poskakovali, napodobující zvuk lovcových kroků. Když uslyšeli Luněčino volání, vykroukli z holínek a Luněnka se hned skrze slzy vesele rozesmála.

Cibetka a Flíček společně pomohli Luněnce zbavit se provazu a potom se všichni tři schovali v lese. Vrátili se, až když Moudrý lovec přišel domů.

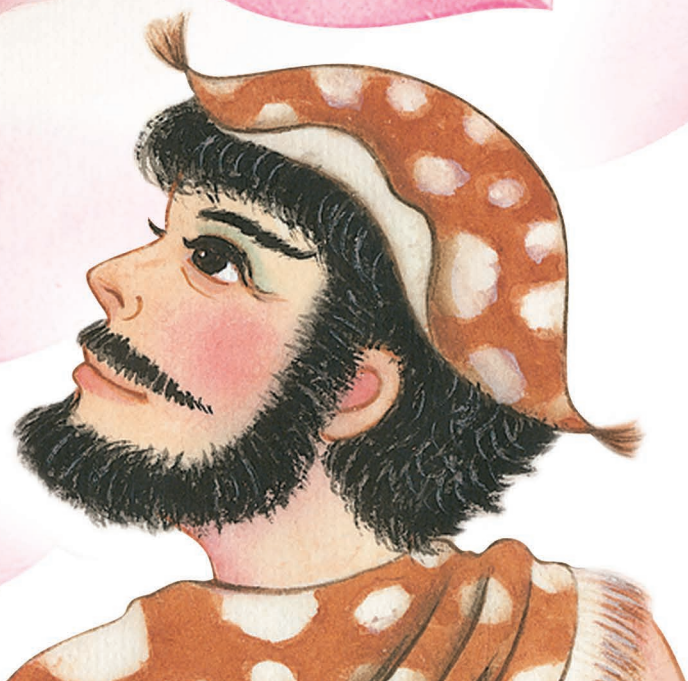

Když stále ještě vystrašená Luněnka tatínkovi mezi slzami líčila, co se jí přihodilo, poděkoval Moudrý lovec v duchu Cibetce a Flíčkoví za to, že znovu obratně dokázali Luněnce pomoci z nebezpečí.

Cibetko, ta dnešní
hra na hledání
pokladu v lese, to
byla ale legrace.

Lovec se původně obával, že příhoda se zlodějem přinese Luněnce opět na dlouhou dobu nepříjemné vzpomínky. Proto ho nesmírně potěšilo, že díky Cibetčině utěšování se rána v Luněncině srdci velice brzy zahojila. Netrvalo ani pár dní a po strachu nebylo ani památky. Chaloupkou se opět rozléhal Luněncin veselý smích.

Moudrý lovec si znovu uvědomil, jaké štěstí je potkalo, když se Cibetka stala součástí jejich rodiny.

